

regne med at skulle finansiere selv enten ved egne midler eller ved arbejdsgiverens midler.

Sådan måtte jeg forstå det.

Susanne Clemensen (CD):

Jeg vil gerne starte med at takke undervisningsministeren og forskningsministeren for den opfølgende redegørelse om de videregående uddannelsers institutionelle struktur.

Der er gået et år, siden den første redegørelse om emnet kom, og det har betydet en ganske lang periode med mulighed for debat både i uddannelsesverdenen, i organisationerne og i samfundet som sådan.

CD tog godt imod den første redegørelse i den forstand, at den gav en udmærket analyse og fremlagde metoder og modeller som et udmærket grundlag for diskussionen. Vi synes måske nok, at hele diskussionen burde have været sat i gang noget før, for det har længe været klart, at den danske institutionsstruktur er vokset vild og trænger til beskæring og oprydning. Det havde også været en fordel, hvis der havde været en mere grundlæggende og overordnet debat, før det syddanske universitetsprojekt blev søsat.

Problemet er, at snart sagt enhver flække landet over har villet have sin egen uddannelsesinstitution med det resultat, at vi nu står med en bestand af alt for små enheder, der ikke er bæredygtige, hverken fagligt, økonomisk eller socialt. Det skal der rettes op på, det er budskabet i både den oprindelige og den opfølgende redegørelse, og CD kan ikke være mere enig.

Det er på høje tid at få ryddet op og skabt ny dynamik ved at samle kræfterne i stedet for at tynde dem ud. Der er ganske enkelt brug for en ny institutionel ramme for at kunne nå en række uddannelsespolitiske mål, der er bred tilslutning til. Der er naturligvis stadig hensyn, der skal tages til den geografiske spredning, men i CD kan vi ikke forholde os til det punkt som noget helligt eller urørligt, der overskygger alle andre hensyn. De løsninger, man finder frem til, må først og fremmest sikre de overordnede hensyn til kvalitet og bæredygtighed, for ellers er vi jo lige vidt.

Ikke mindst er der behov for at rydde op i de erhvervsrettede uddannelser. Der er alt for mange institutioner, der tilbyder de samme ting i forskellig indpakning. Der er brug for stærkere faglige miljøer og en højere grad af styring, og der er også alt for mange blindgyder, fordi problemerne i forbindelse med bachelorgraden

ikke er blevet afklaret. Det er nogle af de synspunkter, der er kommet fra arbejdsgiverside, hvor man foreslår, at der oprettes fire organisatoriske akademcentre, hvor alle de uddannelser, der ikke hører under universiteterne, samles og koordineres. Man skal altså samle erhvervsskoler og erhvervsgymnasiale uddannelser, AMU-centre og erhvervsrettede korte og mellemlange videregående uddannelsesinstitutioner vertikalt. På den måde kommer der et synligt flow mellem de forskellige niveauer, som kan gøre de pågældende uddannelser mere attraktive, et af de uddannelsespolitiske mål, alle er enige om. I CD ser vi mange positive ting i de tanker, der er om en udbygget udgave af CVU-modellen, som redegørelserne opererer med.

I CD ønsker vi at bevare universiteterne, hvor man først og fremmest udbyder de 5-årige kandidatuddannelser og forskeruddannelser, men er mindre optaget af at lade folk stige af på bachelorniveauet. De initiativer, der er i gang for at få en forbedret uddannelsesvejledning, skulle også gerne virke i den retning. Der skal udføres grundforskning på højt internationalt niveau ved vore universiteter, og resultaterne skal formidles gennem uddannelserne og ved samarbejde med virksomheder og institutioner.

Universiteterne skal også fremover kunne tilbyde nye kandidatuddannelser som overbygning på professionsrettede mellemlange uddannelser. Det kræver, at meritten er fastlagt, og det kræver, at man løser problemet med at få indført en status som professionsbachelor. Det er CD indstillet på at være med til på den udtrykkelige betingelse, at kandidatuddannelsernes kvalitet ikke forringes. Det er snarere en styrkelse, der er brug for.

Udviklingen er allerede i gang, og CD opfordrer til, at f.eks. kandidatuddannelsen i sundhedsfag som overbygning på de mellemlange videregående sundhedsuddannelser også hurtigst muligt udbydes ved Københavns Universitet. Både Aarhus og Odense Universiteter har allerede indført en sådan mulighed for sygeplejersker, fysio- og ergoterapeuter og jordemødre. Denne uddannelse kan opfattes som led i oprustningen af de mellemlange videregående uddannelser, og evalueringer har jo påvist et behov for, at lærerne ved MVU-institutionerne bliver akademikere, så institutionerne bl.a. på den måde bliver forskningstilknyttede.

Opfølgingsredegørelsen har medtaget sektorforskningsinstitutionerne, og CD er enig i at